

De verloren dochter

De Kane en Abel-serie:

Kane en Abel

De verloren dochter

Het verzwegen complot

Jeffrey Archer

De verloren dochter

Vertaald door Felix Thyssen

SAGA Egmont

De verloren dochter

Vertaald door Felix Thyssen

Originele titel *The Prodigal Daugther*

Tweede druk oktober 2024

Copyright © 1979, 2024 Jeffrey Archer en SAGA Egmont

Omslagbeelden Shutterstock

Foto auteur © Toby Madden

NUR 302

ISBN: 9788726895643 (POD paperback)

ISBN: 9788726487992 (e-book)

ISBN: 9788726488081 (audioboek)

Alle rechten voorbehouden. Geen enkel onderdeel van deze publicatie mag worden gepubliceerd, opgeslagen in een database, verzonden, in geen enkel format en op geen enkele manier, zonder geschreven toestemming van de uitgever, noch mag het op andere wijze dan reeds gepubliceerd en in vergelijkbare conditie in enige vorm gebonden of met omslag aan de koper verstrekt worden.

www.sagaegmont.com

Saga is een dochtermaatschappij van Egmont. Egmont is het grootste mediabedrijf van Denemarken en volledig eigendom van de Egmont Foundation, die jaarlijks met bijna 13,4 miljoen euro kwetsbare kinderen en gezinnen steunt.

Proloog

‘President van de Verenigde Staten,’ antwoordde ze.

‘Ik kan me dankbaarder manieren voorstellen om failliet te gaan,’ zei haar vader, terwijl hij zijn leesbril van de punt van zijn neus lichtte en over zijn krant heen naar zijn dochter gluurde.

‘U hoeft er niet mee te spotten, papa. President Roosevelt heeft laten zien dat er geen grootser roeping bestaat dan het openbaar ambt.’ ‘Het enige dat Roosevelt heeft laten zien...’ begon haar vader, maar hij hield zich bijtijds in en verdiepte zich weer in zijn krant, omdat hij beseftte dat zijn dochter de opmerking ongepast zou vinden.

Het meisje ging verder alsof ze maar al te goed wist wat er in haar vaders hoofd omging. ‘Ik begrijp best dat het zinloos voor me zou zijn om te proberen zoiets te bereiken zonder uw steun. Het feit dat ik een meisje ben is al handicap genoeg, om nog maar niet te spreken van het nadeel van een Poolse achtergrond.’

Het krantescherm tussen vader en dochter ging abrupt omlaag.

‘Ik wil geen kwaad woord horen over de Polen,’ zei hij. ‘De geschiedenis heeft bewezen dat wij een eervol ras zijn, dat nooit terugkomt op een gegeven woord. Mijn vader was een baron...’

‘Ja, dat weet ik, mijn grootvader ook, maar hij is er niet meer om mij te helpen president te worden.’

‘Jammer genoeg,’ zei hij met een zucht. ‘Hij zou ongetwijfeld een groot leider voor ons volk geweest kunnen zijn.’

‘Dus waarom zou zijn kleindochter dat niet kunnen?’

Hij staarde in de grijze ogen van zijn enige kind. ‘Inderdaad,’ zei hij.

‘U zult me dus helpen, papa? Ik zal nooit kunnen slagen zonder uw financiële steun.’

Haar vader aarzelde alvorens te antwoorden. Hij zette de bril terug op de punt van zijn neus en vouwde zijn *Chicago Tribune* langzaam dicht.

‘Ik zal een overeenkomst met je sluiten, liefje. Daar draait in de politiek immers alles om. Als de uitslag van de voorverkiezing in New Hampshire gunstig uitpakt, zal ik je tot het einde steunen. Zo niet, dan moet je de hele zaak vergeten.’

‘Wat is uw definitie van gunstig?’ vroeg ze onmiddellijk.

De man aarzelde opnieuw. Hij koos zijn woorden met zorg. ‘Als je de voorverkiezing wint, of minstens dertig procent van de stemmen haalt, dan steun ik je de hele rit tot op de conventie, al ga ik eraan failliet.’ Voor het eerst tijdens het gesprek ontspande het meisje zich. ‘Dank u, papa. Meer zou ik niet hebben kunnen vragen.’

‘Nee, dat kun je zeker niet,’ antwoordde hij. ‘En mag ik nu misschien weer proberen uit te vinden hoe de Cubs in vredesnaam de zevende wedstrijd in de competitie van de Tigers

verloren kunnen hebben?’ ‘Ongetwijfeld omdat ze de zwakste ploeg waren, zoals de 9-3 uitslag al aangeeft.’

‘Jongedame, jij mag je misschien verbeelden een of twee dingen van politiek te weten, maar ik verzeker je dat je absoluut niets weet van honkbal,’ zei de man, terwijl zijn vrouw het vertrek binnenkwam. ‘Onze dochter is van plan president van de Verenigde Staten te worden. Wat denk je daarvan?’

Het meisje keek haar verwachtingsvol aan.

‘Wat ik denk,’ zei haar moeder, ‘is dat het ver na bedtijd is en ik neem het je kwalijk dat je haar zo lang ophoudt.’

‘Ja, je hebt natuurlijk gelijk,’ zei haar echtgenoot. ‘Naar bed met jou, kleintje.’

Ze kwam naast haar vader staan, kuste hem op de wang en fluisterde: ‘Dank u, papa.’

Zijn ogen volgden zijn elfjarige dochter toen ze het vertrek verliet en hij merkte op dat de vingers van haar rechterhand tot een kleine, strakke vuist gebald waren. Dat deed ze altijd als ze boos of vastbesloten was. Hij vermoedde dat ze ditmaal allebei was en beseftte dat het zinloos was om aan zijn vrouw te proberen uit te leggen dat hun enige kind geen gewone sterveling was. Al heel lang geleden had hij de pogingen opgegeven om zijn vrouw te betrekken in zijn eigen ambities; hij kon niet anders dan dankbaar zijn dat ze niet in staat was om die van haar dochter te smoren.

Hij wendde zich weer tot de Chicago Cubs en moest uiteindelijk toegeven dat het oordeel van zijn dochter ook in die kwestie juist kon zijn.

Tweeëntwintig jaar lang kwam Florentyna Rosnovski met geen woord terug op het onderwerp van dat gesprek. Maar toen ze het tenslotte wel deed, ging ze er volkomen van uit dat haar

vader zijn deel van de afspraak zou nakomen. Tenslotte zijn de Polen een eervol ras, dat nooit terugkomt op een gegeven woord.

Het verleden
1934-1968

1

Het was geen gemakkelijke bevalling, maar voor Abel en Zaphia Rosnovski was er nooit iets gemakkelijk gegaan en ze waren daar ieder op hun eigen manier nuchter over gaan denken. Abel had een zoon gewild, een erfgenaam die eens president-directeur van de Barongroep zou zijn. Abel vertrouwde erop dat tegen de tijd dat de jongen de zaken kon overnemen, zijn eigen naam naast die van Ritz en Statler zou staan en dat Baron de grootste hotelgroep ter wereld zou zijn. Abel had door de kleurloze gang van het St. Lucas-ziekenhuis lopen ijsberen in afwachting van het eerste kreetje. Naarmate de uren verstreken, werd steeds duidelijker, dat hij enigszins kreupel liep. Nu en dan draaide hij aan de zilveren band om zijn pols en keek afwezig naar de naam die er zo mooi in gegraveerd stond. Hij draaide zich om en wilde voor de zoveelste maal op zijn schreden terugkeren toen hij dokter Dodek in zijn richting zag komen.

‘Gefeliciteerd, meneer Rosnovski,’ riep hij.

‘Dank u,’ zei Abel in spanning.

‘U heeft een prachtige dochter,’ zei de dokter toen hij bij hem stilhield. ‘Dank u,’ zei Abel rustig, terwijl hij zijn best deed om zijn teleurstelling te verbergen. Hij volgde de verloskundige naar een klein vertrek aan het andere eind van de gang. Hij stond tegenover een rij gerimpelde gezichtjes achter een observatieraam. De dokter wees naar zijn eerstgeborene. Anders dan bij de anderen waren haar vingers in een strakke vuist gekruld. Abel had ergens gelezen dat een kind iets dergelijks zelden deed voor het minstens drie weken oud was. Hij glimlachte trots. Moeder en dochter bleven nog zes dagen in het ziekenhuis en Abel zocht ze elke ochtend op, maar niet voordat in zijn hotel het laatste ontbijt geserveerd was en elke middag pas nadat de laatste lunchgast de eetzaal had verlaten. Telegrammen, bloemen en de nieuwe mode van felicitatiekaarten omringden het bed van Zaphia als hartverwarmend bewijs dat ook anderen zich in de geboorte verheugden. Op de zevende dag keerden moeder en nog naamloos kind – Abel had zes jongensnamen bedacht – terug naar huis.

Toen hun dochter twee weken oud was, gaven ze haar de naam Florentyna, naar Abels zuster. Nu de boreling eenmaal geïnstalleerd was in de speciaal ingerichte kinderkamer op de bovenverdieping, bracht Abel uren door met alleen maar naar zijn dochter te kijken, als ze sliep en als ze wakker was. Hij beseftte dat hij nog harder dan voorheen zou moeten werken om de toekomst van het kind te verzekeren. Hij was vastbesloten Florentyna een betere start in het leven te bezorgen dan hij zelf had gehad. Voor haar niet het vuil en de ontberingen van zijn kindertijd, of de vernedering van een aankomst als immigrant aan de oostkust van Amerika, met weinig meer dan een paar

waardeloze Russische roebels in het jasje van zijn enige pak genaaid.

Hij zou ervoor zorgen dat Florentyna de gedegen opleiding zou krijgen die hij had ontbeerd, ook al had hij niet veel te klagen. Franklin D. Roosevelt zetelde in het Witte Huis en Abels kleine groep van hotels leek de depressie te zullen overleven. Amerika was goed voor hem geweest.

Steeds wanneer hij in de kinderkamer boven bij zijn dochter zat, mijmerde hij over het verleden en droomde over haar toekomst. Toen hij destijds in de Verenigde Staten aankwam, had hij een baantje gevonden in een kleine slagerij in de Lower East Side van New York, waar hij twee jaar werkte tot hij een baan kreeg als hulpkelner in het Plaza Hotel. Vanaf de eerste dag had de oude oberkelner, Sammy, hem behandeld alsof hij de allerlaagste levensvorm was. Na vier jaar zou een slavenhandelaar onder de indruk zijn geraakt van het zwoegen en de ongehoorde hoeveelheid overuren die deze allerlaagste levensvorm zich getroostte, teneinde de verheven positie van assistent-oberkelner in de Oak Room te bereiken. En gedurende die jaren zat Abel vijf middagen per week gebogen over boeken in de Columbia Universiteit, en elke avond, nadat alle werkzaamheden voor de diners waren beëindigd, las hij tot diep in de nacht. Zijn rivalen vroegen zich af wanneer hij ooit sliep.

Abel was niet zeker hoe zijn nieuwverworven graad in de economie hem vooruit kon brengen, terwijl hij nog altijd alleen maar serveerde aan de tafeltjes in de Oak Room van het Plaza Hotel. De vraag werd voor hem beantwoord door een weldoorvoede Texaan genaamd Davis Leroy, die Abel al een tijdlang nauwlettend had gadegeslagen, terwijl hij de gasten bediende. Meneer Leroy, eigenaar van elf hotels, bood Abel de

positie aan van assistent-manager in het vlaggeschip van zijn hotels, het Richmond Continental in Chicago, met de volle verantwoordelijkheid voor de restaurants.

Abel werd teruggevoerd naar het heden toen Florentyna zich omdraaide en tegen de zijwand van haar wieg begon te bonzen. Hij stak een vinger uit die door zijn dochter werd omklemd alsof het een reddingsboei was die van een zinkend schip werd geworpen. Ze begon op de vinger te bijten met wat zij zich verbeelde tanden te zijn...

Meteen toen Abel in Chicago aankwam, merkte hij dat het Richmond Continental zwaar op z'n retour was. Hij had er niet lang voor nodig om de oorzaak op te sporen. De manager, Desmond Pacey, knoeide met de boeken en had dat voor zover Abel kon nagaan waarschijnlijk al dertig jaar lang gedaan. De nieuwe assistent-manager besteedde zijn eerste maanden aan het verzamelen van voldoende bewijzen om Pacey aan de kaak te kunnen stellen en bood daarop een dossier met alle feiten aan zijn werkgever aan. Toen Davis Leroy beseftte wat er achter zijn rug allemaal gebeurd was, benoemde hij Abel tot manager en machtigde hem om Pacey op staande voet te ontslaan. Dit spoorde Abel aan tot nog harder werken en hij raakte er zozeer van overtuigd dat hij het tij voor de hele Richmondgroep kon keren, dat hij alles wat hij bezat te gelde maakte om vijftientig procent van de aandelen van de maatschappij te kopen toen die door Leroy's oudere zuster te koop werden aangeboden. Davis Leroy was getroffen door het vertrouwen dat zijn jonge manager in zijn hotelgroep stelde en bewees dat door hem in de hoofddirectie van de hele groep te benoemen.

Vanaf dat moment werden ze partners, een zakelijk verbond dat zich al spoedig ontwikkelde tot een hechte vriendschap. Abel

zou de eerste zijn geweest om te erkennen hoe moeilijk het voor een Texaan was om een Pool te beschouwen als gelijke. Voor het eerst sinds hij zich in Amerika had gevestigd, voelde hij zich veilig en geborgen. Tot hij ontdekte dat de Texanen als clan precies even trots waren als de Polen.

Abel kon het gebeurde nog altijd niet aanvaarden. Als Davis hem maar in vertrouwen had genomen en hem de waarheid had verteld over de omvang van de financiële moeilijkheden waarin de groep verkeerde – wie zat er niet in moeilijkheden tijdens de depressie? – dan hadden ze met z'n tweeën wel iets kunnen bedenken. Op tweeënzestigjarige leeftijd had Davis Leroy van zijn bank vernomen dat zijn kredieten niet langer gedekt werden door de waarde van de hotels en dat meerdere zekerheid vereist was voordat de bank de salarissen voor de komende maanden kon garanderen. In antwoord op dat ultimatum dineerde Davis Leroy met zijn dochter en trok zich daarna met Abel terug in de presidentiële suite op de 12e verdieping, waar ze twee flessen bourbon soldaat maakten en Davis Abel van zijn totale ondergang op de hoogte bracht. Toen Abel weer naar zijn eigen kamer was, had Davis het raam geopend en was eruitgesprongen.

Abel zou nooit vergeten hoe hij daar, om vier uur in de ochtend, op de hoek van Michigan Avenue had gestaan om een lichaam te identificeren dat hij alleen maar herkende aan het geruite jasje dat zijn vriend en mentor die avond had gedragen. De politieman die met het onderzoek was belast, had opgemerkt dat het al de zevende zelfmoord van die dag in Chicago was geweest. Dat bood geen enkele troost. Hoe kon die politieman ook weten hoeveel Davis Leroy voor Abel had gedaan en hoeveel vriendschap Abel van plan was geweest daar in de toekomst tegenover te stellen? In een in allerijl gewijzigd testament had

Davis zijn vijfenzeventig procent van de Richmond-aandelen aan zijn mededirecteur vermaakt, en hij liet een briefje voor Abel achter waarin hij schreef dat de aandelen weliswaar waardeloos waren, maar dat hij als eigenaar van honderd procent van de groep een betere kans had om met de bank tot nieuwe voorwaarden te komen.

Florentyna opende haar ogen en ze begon te huilen. Abel nam haar liefdevol op en betreurde dat onmiddellijk toen hij de natte luiers voelde. Hij verschoonde het kind snel, droogde haar zorgvuldig af alvorens hij een luiers tot driehoek vouwde en die omdeed, waarbij hij ervoor zorgde dat de grote veiligheidsspelden nergens in de buurt van het lijfje kwamen. Elke vroedvrouw zou goedkeurend hebben geknikt bij zoveel vaardigheid. Florentyna's ogen vielen dicht en ze dommelde in slaap op haar vaders schouder. 'Ondankbaar nest,' mompelde hij vol genegenheid en kuste haar op de wang.

Na de begrafenis van Davis Leroy had Abel een bezoek gebracht aan Kane en Cabot, de bankiers van de Richmondgroep in Boston, om bij een van de directeurs te bepleiten de elf hotels niet ter verkoop op de open markt aan te bieden. Hij trachtte de bank ervan te overtuigen dat als ze hem steunden en hem tijd gaven, hij de hotelgroep uit de rode cijfers zou kunnen halen. Maar de gladde, koude man achter het kostbare bureau was onvermurwbaar gebleken. 'Ik moet het belang van de bank voorop stellen,' had zijn excuus geluid. Abel zou nimmer de vernedering vergeten dat hij een man van zijn eigen leeftijd 'meneer' had moeten noemen en toch met lege handen had moeten vertrekken. De man moest een ziel als een kasregister hebben om niet te beseffen hoeveel mensenlevens door zijn beslissing werden beïnvloed. Voor de honderdste maal beloofde

Abel zichzelf, dat hij op een dag zou afrekenen met meneer William 'corpsbal' Kane.

Die avond was Abel teruggereisd naar Chicago met de gedachte dat er onmogelijk nog meer mis kon gaan in zijn leven, maar daar vond hij het Richmond Continental in de as gelegd en de politie die hem beschuldigde van brandstichting. Brandstichting bleek het inderdaad te zijn, maar de dader was Desmond Pacey die uit wraak gehandeld had. Toen hij gearresteerd werd bekende hij terstond, omdat het vernietigen van Abel zijn enige doel was. Pacey zou daarin geslaagd zijn als de verzekering Abel niet te hulp was geschoten. Tot op dat moment had Abel zich afgevraagd of hij niet beter af was geweest in het Russische krijgsgevangenkamp, waaruit hij voor zijn vlucht naar Amerika was ontsnapt. Maar zijn geluk keerde terug toen een anonieme financier, die volgens Abel alleen maar David Maxton van het Stevens Hotel kon zijn, de Richmondgroep kocht en Abel veertig procent van de aandelen plus zijn oude functie van president-directeur aanbood en hem zo de kans gaf om te bewijzen dat hij er een winstgevende onderneming van kon maken.

Sindsdien waren er vier jaren verstreken en ofschoon de tot Baron herdoopte hotelgroep er in 1933 niet in slaagde winst te maken, was het verlies beperkt gebleven tot 23 000 dollars, mede dank zij de viering van het honderdjarig bestaan van Chicago waarbij meer dan een miljoen toeristen de stad en de Wereldexpo bezochten.

Abel herinnerde zich zijn hereniging met Zaphia, het zelfverzekerde meisje dat hij voor het eerst ontmoet had op het schip dat hen naar Amerika bracht. Hoe onvolwassen had hij zich

toen door haar gevoeld! Maar dat was voorbij toen ze elkaar weer ontmoetten, terwijl ze als serveerster in het Stevens Hotel werkte.

Toen Pacey eenmaal veroordeeld was wegens brandstichting hoefde Abel alleen nog maar op het geld van de verzekering te wachten om het hotel in Chicago te kunnen herbouwen. Hij had de tussenliggende periode benut om de andere tien hotels van de groep te bezoeken, het personeel te ontslaan dat dezelfde corrupte neigingen vertoonde als Pacey en te vervangen uit de rijen werklozen die zich over heel Amerika uitstrekten.

Zaphia begon zich te ergeren aan Abels reizen van Charleston naar Mobile, van Houston naar Memphis, om zijn hotels in het zuiden voortdurend onder controle te houden. Abel realiseerde zich maar al te goed dat er weinig tijd zou overschieten om thuis te zitten, hoezeer hij zijn dochtertje ook aanbad, als hij zijn deel van de afspraak met zijn anonieme geldschietster wilde nakomen. Hij had tien jaar de tijd gekregen om de lening van de bank terug te betalen; als hij daarin slaagde, had hij volgens een clausule in het contract het recht om de overige zestig procent van de aandelen te kopen voor nog eens drie miljoen dollar. Zaphia dankte God elke avond voor hetgeen ze al hadden, en smeekte hem het kalmer aan te doen, maar er was niets dat Abel kon weerhouden om te proberen dat doel te bereiken.

‘We kunnen eten,’ riep Zaphia zo luid als ze maar kon.

Abel deed alsof hij het niet had gehoord en bleef naar zijn slapende dochter zitten kijken.

‘Heb je me niet gehoord? Het eten is klaar.’

‘Wat? Nee, liefste. Het spijt me. Ik kom eraan.’ Abel stond met tegenzin op om zich bij zijn vrouw te voegen voor het avondeten. Florentyna’s weggetrappelde rode dekbed lag op de vloer naast de wieg. Abel nam het donzige dek op en legde het zorgzaam op